

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

»Ali nisi videl, kako je opravil s panterjem? Takega človeka, ki počaka, da se mu približa nevarna roparica skoraj trdo pred cev in mu dá kroglo takó hladnokrvno, kot da ima prerijskega zajca pred seboj, takega človeka, pravim, se je treba batil!

Sicer pa ni samo radi njega, da sem ga pustil pri miru. Koj bi jih imel pol tucata proti sebi. Tega pa ne maram. Izogibati se morama vsega, kar bi vzbujalo pozornost. Posle imamo tukaj na ladji, ki si jih ne smemo pokvariti, če hočemo, da uspejo.«

Droll je stopil po krovu in prišel mimo Indijancev, ki sta nepremična sedela na svežnju tobaka. Ko sta ga zagledala, sta vstala. Droll ju je zavzel pogledal, pa naglo pristopil in dejal po špansko:

»Glej glej —! Veliki in Mali medved —!«

In po špansko sta mu odgovorila:

»Kako iznenadenje —! Teta Droll —!«

Podali so si roke.

»Kaj pa je vaju privedlo sem v države in posebej še na tale parnik?«

»V New Orleansu sva bila in domov potujeva. Veseli naju, da se vidimo! Mnogo mesecev je minilo, odkar smo se zadnjikrat srečali!«

»Dal In Mali medved je medtem že precej zrastel!

Ali živita moja rdeča brata v miru s svojimi sosedi?«

»Zakopala sta bojno sekiro in je ne mislita več izkopati.«

»Kedaj prispeta k svojim ljudem?«

»Ne veva. Veliki medved se ne povrne prej domov, da omoči nož s krvjo človeku, ki ga je razžalil.«

»Kdo je tisti?«

Indijanec je mignil z očmi h Cornelu.

»Beli pes tamle, ki ima rdeče lase.«

»In s čim te je razžalil?«

»Udaril je Velikega medveda v obraz.«

»Ni mogoče —!« se je zavzel Droll. »Ali je ob pamet —? Ali ne ve, kaj se pravi, udariti Indijanca —? In posebej še Velikega medveda —!«

»Ne ve, kdo sem. Povedal sem mu svoje ime v jeziku svojega rodu, ki ga ne razume.«

»Prosimo svojega belega brata, naj molči!«

»Ne boj se!

Pojdem še k drugim, ki bi tudi radi govorili z menoj. Videli se še bomo! Nekaj časa ostanem na krovu.«

Odšel je proti krnu.

Iz kabine je prav tedaj stopil oče mladega dekleta. Sopotniki so ga obsuli in poizvedovali, kako gre hčerki. Bolje da ji je, je pravil, zavedla se je in druga ji ni treba ko miru. Pohitel je k Indijancema in se zahvalil pogumnemu dečku.

Droll je obstal in čul zahvalo. Vprašal je Toma, kaj se je zgodilo, in si dal pripovedovati zgodbo o pobesnelem panterju.

»Da da!« je pravil. »Pogumen dečko je! Pravzaprav že ni več deček, cel mož je!«

»Se poznate?«

»Nekajkrat smo se že srečali.«

»Srečali ste se —? Pravil je, da je iz rodu Tonkawa. Kolikor vem, rod Tonkawa ne potuje več, v rezervacijah živi ob Riu grande.«

Rezervacije so pokrajine v Zedinjenih državah, ki jih je vlada Indijancem nakazala za bivališča in ki so njihova neoporekljiva last. Vsi Indijanci se seveda niso dali naseliti po rezervacijah, mnogo jih rajši še danes živi v svobodi. Rastreseni so po Skalnem gorovju, kjer jim nihče ne more do živoga.

»Rod Tonkawa, da!« je pritrdil Droll. »Veliki medved pa se ni naselil na rezervaciji, zvest je ostal navadam svojih pradedov. Ves divji zapad je njegova domovina, danes je tukaj, jutri tam, prav tak je kakor Winnetou, veliki poglavar Apačev.«

»Pa nekje le stoji njegov šotor —?«

»Svoje bivališče skriva. Včasih sicer pravi o 'svojih ljudeh', ampak kdo so tisti ljudje, tega nihče ne ve.«

»Kam pa potuje?«

»Domov je bil namenjen, pa ga je zadržalo maščevanje.«

»Maščevanje —? Mislil sem, da je miroljuben Indijanec —.«

Miroljubni Indijanci, friendly Indians, so tisti, ki so se sprijaznili z belimi in z razmerami v državah.

»Tudi miroljuben Indijanec ne bo vsake žalitve mirno vtaknil v žep, posebno ne, če ga razžali belokožec!

»Kdo pa ga je razžalil?«

»Cornel tamle.«

»Takó je pravil?«

»Da. In poznam ga, prej ne bo miroval, da se bo maščeval. Cornel je v mojih očeh izgubljen.«

Old Firehand je stal poleg in z zanimanjem opazoval čudaškega dedca, ki se zanj niti zmenil ni, vsaj na videz ne.

»Tudi jaz sem takó dejal,« je povedal, da bi obrnil njegovo pozornost na sebe. Dedec mu je očividno zelo ugajal.

Droll se je okrenil in premeril orjaško postavo Old Firehanda od pete do glave. Seveda je moral pogledati precej visoko, majhen človek je bil. Očesci sta mu hudomušno zaigrali.

»Takó —?« se je nasmehnil. »Kolikor poznate Indijance —? Ste jih torej že spoznali, če je treba —? Pa nimate podobe, da bi se bili mnogo klatili po deželah rdečih ljudi, čeprav ste orjak po telesu —. Vse prej, bi rekel, ste doma v udobnih damskih salonih ko pa na divjem zapadu —.«

Tom se je nasmejal. Droll ga je nevoljno pogledal.

»No —! Kaj se smejete —? Ali mar ni res —? Le pogledajte si ga, tegale gizdalina —! Pa pravi, da pozna Indijance —!«

»O jej, teta Droll —!« se je še huje smejal črni.

»Kakó grdo ste jo polomili —!«

»Polomil —? Ne vem, da bi jo bil —!«

»Uganite, kdo je tale človek!«

»Mi na misel ne hodi, da bi ugibal in se mučil! Saj mi lahko kar sami poveste, če je treba!«

»Ne!« se je režal Tom. »Takó poceni pa ne zveste!

Poslušajte, teta! Tale orjak je eden najslavnejših westmanov!«

Droll se je namuznil.

»Eden najslavnejših —? Torej ne samo, da je slaven, celó naslavnejši da je, pravite —?«

»Da!«

»Hm —! Samo dva westmana poznam, ki sta v resnici najslavnejša —.«

Zatisnil je levo oko pa veselo pomežiknil z desnim orjaku, se kratko nasmejal, da je donelo kakor hihihihihih na klarineti, pa nadaljeval:

»Tista dva sta namreč Old Shatterhand in Old Firehand, če je treba. Old Shatterhanda poznam, — torej tale sir ne more biti nihče drug ko Old Firehand, če bi bilo treba.

»Sem uganil?«

»Da!« je pokimal orjak.

»Takó —? Hm —!«

Odstopil je za dva koraka in si ogledoval westmana od pete do glave.

»Res ste —? Old Firehand ste —? Hm —! Postava bi že bila, postava —. Prav taka je, kakor jo popisujejo —. Ampak zunanost —.

Najbrž se samo šalite, sir!«

Mesto odgovora ga je prijel Old Firehand za ovratnik, ga dvignil nad glavo, ga trikrat zaobrnil okoli svoje glave ter ga nazadnje postavil na bližnji zaboj.

»No, ali se sedajle tudi šalim —?« se je smejal. (Dalje sledi.)

Balanca linčanja v letu 1934.

Zavod Tuskogee v Njujorku, kojega naloga je vzgoja zamorskih otrok, je objavil za leto 1934 statistiko slučajev linčanja v Združ. amer. državah. Tekom leta 1934 je bilo med groznimi mukami linčanih 15 ljudi. 11 oseb je bilo obeshenih na dvoriščih kaznilnic, predno so se jih mogli polastiti čuvarji zakona. In radi česa je prišlo do linčanja? Sest oseb je bilo obdolženih poskusnega ropa, 2 umorov, drugi pa so bili ob življenje in seve zamoreči, če je pripeljal kak črnc kofuto belokožcu. Statistika omenjenega zavoda pravi dalje, da je policija v 74 slučajih preprečila, da ni prišlo do javnega linčanja.

Koliko prehodi na leto gospodinja?

Navadna ženska ima 55 cm dolgi korak. — Gospodinja napravi na dan 8000 korakov po 55 cm in prehodi dnevno $4\frac{1}{4}$ km. V enem tednu 25 do 28 km in v enem letu 1450 km.

Statistika iz življenja natakara.

Natakar napravi na dan okrog 26.000 korakov pri dolžini 1 koraka od $\frac{3}{4}$ m. Dnevno znaša ta razdalja 13 km, na teden 80 km in na leto 4000 km. Natakar izvršuje svoj poklic 30 do 40 let. V tej dobi prehodi 240 tisoč kilometrov.

Posledica športa.

V novejši dobi poseveča tudi ženski svet športu veliko pažnjo. Radi športnega vežbanja so se v splošnem povečale ženske noge pri čevljih za eno številko.

Hočete prvovrstno

SADJE

kakor ste videli na mariborski razstavi ono iz št. Petra? Tudi Vi lahko imate, ako naročite sad drevje iz drevesnice

Knuplež Alojza,

št. Peter pri Mariboru. Posebej vas opozarja, da je še v zalogi bogatordača hruška Avranška in Pastorjevka ter druge odlične sorte. 307